

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci

žalobce: U. O., narozený „X“, státní příslušnost Mongolsko,
bytem „X“,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2019, č. j. OAM-379/ZA-ZA11-HA08-2018, e. č. „X“,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2019, č. j. OAM-379/ZA-ZA11-HA08-2018, e. č. „X“, jímž bylo ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se žalobci podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), mezinárodní ochrana neuděluje, neboť pro vyhovění žádosti nebyly splněny zákonné předpoklady.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu ve smyslu § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), čímž porušil § 3 správního řádu; neopatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, čímž porušil § 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu; nepřihlédl pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo, čímž porušil § 50 odst. 4 správního řádu; v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně neuvedl, jakými úvahami byl veden při vyhodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu, čímž porušil § 68 odst. 3 správního řádu. Rovněž porušil § 14a zákona o azylu, neboť žalobci v případě návratu do země původu hrozí nebezpečí vážné újmy. Konkrétně žalobce uvedl, že se nemůže vrátit do Mongolska, neboť by byl uvězněn za trestný čin, který nespáchal. Objasnil, že na oslavě jeho narozenin v roce 2014 došlo k incidentu, kdy dva jeho kamarádi napadli jiného člověka. Sám se útoku neúčastnil, na policii podal výpověď, ale přesto s ním bylo zahájeno trestní stíhání. V Mongolsku jsou podle žalobce státní úřady a policie zkorumpované, nemá v ně důvěru. V této době si současně vyřizoval vízum do České republiky, které mu bylo uděleno, a tak odjel, aby se vyhnul trestnímu stíhání. Trval na tom, že žalovaný nevzal vůbec v úvahu, že ačkoliv mongolský právní řád zaručuje ochranu před protiprávním jednáním, realita je jiná. V této souvislosti žalobce odkázal na zprávu o stavu lidských práv 2018 – Mongolsko (dostupnou na <https://www.ecoi.net/en/document/2004251.html>), ze které vyplývá, že státní orgány opakovaně vyhrožovaly rodinám zadržených, nebo je umisťovaly do detenčních zařízení vzdálených od jejich rodin, aby tím ztížily kontakt s rodinou a omezily přístup k právnímu poradenství. Účelem bylo vynutit přiznání nebo zadržené zastrašit. Dále je ve zprávě uvedeno, že neziskové organizace čelí překážkám při shromažďování důkazů o mučení a hrubém zacházení, a to tím, že kamery, které mají monitorovat výslech, bývají v době výslechu nefunkční. Žalobce dále odkázal na zprávu Amnesty International 2017/2018 o stavu lidských práv – Mongolsko (dostupnou na <https://amnesty.org/en/countries/asia-and-the-pacific/mongolia/report-mongolia/>), v níž je uvedeno, že v souvislosti s absencí nezávislého vyšetřovacího mechanismu v Mongolsku, pokračuje mučení a další špatné zacházení se zadrženými bez řádného potrestání pachatelů a toto zacházení není často vůbec zaznamenáno. Trval na tom, že žalovaný si mohl tyto informace opatřit, avšak neučinil tak.
3. Žalobce se obával, že v případě návratu do země původu mu hrozí nelidské či ponižující zacházení včetně opakovaného vydírání, fyzických útoků či zabití, čímž naplnil nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Připomněl, že k definici mučení existuje rozsáhlá judikatura Evropského soudu pro lidská práva, a že čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod by měl být vodítkem pro interpretaci § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Trval na tom, že žalovaný ani nashromážděné obecné zprávy o stavu lidských práv v Mongolsku nedal do souvislosti s hrozbou uvěznění žalobce, a touto skutečností se nezabýval ani při úvaze o udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. O stavu trestního stíhání se snažil informovat, takže ví, že jeden z pachatelů, byl již odsouzen. Již není v kontaktu s člověkem, který měl za úplatu jeho trestní stíhání urovnat. Ohradil se proti domněnce žalovaného, že pokud by otázka jeho trestního stíhání nebyla Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vyřešena, tak by již v roce 2015 projevil svůj zájem o udělení mezinárodní ochrany. Předtím o možnosti požádat o mezinárodní ochranu nevěděl a podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2019, č. j. 8 Azs 27/2019-52 mu nemůže být přičítáno k tíži, že o mezinárodní ochranu požádal až po té, co mu nebyly přiznány jiné tituly k pobytu na území České republiky.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost námitek, neboť neprokazují, že by žalovaný během svého jednání porušil některé ustanovení správního řádu nebo zákona o azylu. Žalovaný trval na správnosti napadeného rozhodnutí, poněvadž dle jeho názoru zjistil skutečný stav věci, který posoudil ve všech souvislostech a zabýval se všemi skutečnostmi, které vyšly v průběhu správního řízení najevo. V průběhu řízení bylo objasněno, že žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany z důvodu legalizace jeho pobytu na území České republiky a návrat odmítá z důvodu trestního řízení ve věci skupinového ublížení na zdraví, které dle svého tvrzení nespáchal. Žalovaný připomněl výpověď žalobce ohledně trestního stíhání a trval na tom, že situace žalobce v Mongolsku ohledně trestního stíhání byla vyřešena. Žalovaný se domnívá, že žádost o mezinárodní ochranu byla ze strany žalobce podána účelově s cílem legalizace pobytu na území České republiky, neboť obdržel výjezdní příkaz. Závěrem uvedl, že použité informace byly aktuální a vyvážené, žalobce s nimi byl seznámen a žádné námítky proti nim nevznsl. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě rozhodl soud v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním, takže se má za to, že souhlas udělili, když byli o tomto následku ve výzvě jim doručené výslovně poučeni.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlédnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná.
8. Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 19. 4. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce dne 25. 4. 2019 uvedl, že je ateista, nikdy nebyl členem žádné politické strany, jen se jednou účastnil jako dobrovolník volební kampaně Demokratické strany Mongolska, jinak se politicky neangažoval, je zdravý, ale poslední Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dobou trpí žaludečními potížemi, léky však neužívá. Jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že chce žít se svojí přítelkyní, která je těhotná. Jiné důvody nemá. Přítelkyně je rovněž z Mongolska. V protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 25. 4. 2019 žalobce doplnil, že důvodem jeho odjezdu z Mongolska bylo, že dne 25. 9. 2014 slavil narozeniny a jeho dva kamarádi napadli jiného člověka. Sám se útoku neúčastnil, neboť byl moc opilý. Jeho kamarádi nevypovídali, že se napadení neúčastnil. Jako spoluviník byl tedy obviněn. Obdržel oznámení o zahájení trestního stíhání. Za trestný čin jim hrozilo 2 až 11 let. Sestra jeho kamaráda mu volala, že jejímu bratrovi uložili trest odnětí svobody ve výši 30 měsíců. O druhém kamarádovi nic neví. S vyřizováním víza neměl žádné potíže, a když se dostal do České republiky, kontaktoval svého bývalého spolužáka, který má kontakty na mongolskou policii, a dal mu doklady a peníze na podplacení policie. Zda došlo k zastavení trestního stíhání, neví. Do České republiky přicestoval za lepšími životními podmínkami. K ukončení jeho pobytového oprávnění došlo tím, že mu v lednu 2019 zavolali, že je problém s jeho žádostí a že se má osobně dostavit na OAMP, nesehnal tlumočníka, a proto tam přišel až v únoru 2019. Na místě ho zadrželi policisté, sdělili mu, že na území České republiky pobývá nelegálně, a proto musí do 20. 4. 2019 opustit území České republiky. Rozhodnutí o vycestování nerespektoval, neboť jeho přítelkyně je těhotná. Bylo by rovněž obtížné vycestovat zpět do Mongolska a pak zpět do České republiky. Vycestování do Mongolska by podle žalobce bylo možné, pokud by jeho přítelkyně nebyla těhotná. Přítelkyně by s ním neodcestovala.

9. Ze spisového materiálu rovněž vyplynulo, že si žalovaný před rozhodnutím ve věci obstaral informaci OAMP o bezpečnostní a politické situaci v zemi – Mongolsko, stav k březnu 2019, informaci OAMP o hodnocení Mongolska jako bezpečné země původu, přičemž v těchto informacích byly uvedeny zdroje, z nichž vycházely, včetně zprávy Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 13. 3. 2019, zprávy Amnesty International za rok 2017/2018 – Stav lidských práv ve světě – Mongolsko, zprávy Freedom House, Svoboda ve světě 2018 – Mongolsko a zprávy Freedom House, Svoboda ve světě 2019 – Mongolsko, a dalších.
10. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
11. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
12. Z právě uvedeného tedy vyplývá, že doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště, přičemž za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu se považuje - mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, a za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu se považuje - vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.

13. Soud se nejprve zabýval námitkou týkající se neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Soud uvádí, že v daném případě žalovaný nepochybil, pokud v případě žalobce dovodil, že u žalobce nebyly splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 zákona o azylu. Je tomu tak proto, že žalobce neuvedl a ani v rámci správního řízení nevyplynuly žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že žalobci na základě nich hrozí v případě jeho návratu do Mongolska vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Žalovaný se rovněž v žalobou napadeném rozhodnutí pečlivě zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě jeho návratu do vlasti nebezpečí mučení či nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, přičemž dle názoru soudu žalovaný zcela správně v tomto směru uzavřel s poukazem na dostupné zprávy (včetně zdrojů) o Mongolsku, které jsou součástí správního spisu, že tomu tak v případě žalobce rozhodně není a soud se s tímto závěrem žalovaného ztotožnil. Soud na tomto místě směrem k žalobci zdůrazňuje, že pokud bude dodržovat platné zákony země původu, tak mu žádné problémy ze strany mongolských státních orgánů nehrozí. Mongolsko bylo dle podkladů založených ve správním spise označeno za bezpečnou zemi původu. Žádné mimořádné okolnosti, pro které by právě žalobci mělo hrozit nelidské či ponižující zacházení nebo trestání nebyly z jeho strany doloženy ani tvrzeny. Neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit, že by v průběhu jeho trestního stíhání došlo k porušení zákona ze strany státních orgánů. Samotné trestní stíhání vedené v souladu se zákonem nemůže být v daném případě chápáno jako nelidské či ponižující zacházení.
14. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se zabýval i případným udělením doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. b) a c) zákona o azylu pro skutečnost, zda žalobci v zemi původu nehrozí nebezpečí vážné újmy mučení či ponižující zacházení nebo trestání, anebo vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Žalovaný se podrobně zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 3 Úmluvy a dospěl k závěru, že žalobci reálné nebezpečí nehrozí, přičemž soud se s jeho závěrem v tomto směru ztotožnil i s ohledem na výše dostupné informace o panujících poměrech v Mongolsku, neboť Mongolsko schválilo v roce 2015 nový trestní zákoník, který vstoupil v platnost dne 1. 7. 2017 a obsahuje pojem mučení, zrušil trest smrti, a další. Jeho cílem bylo zakázat všechny formy mučení, kterými byly získávány důkazy pro soudní rozhodování. Nicméně Mongolsko bylo kritizováno za to, že ani v novém trestním zákoníku není obsažena definice mučení prováděná soukromou osobou, což však není případ žalobce, a proto nelze ve vztahu k žalobci pokládat tento nedostatek za důvod pro udělení azylu dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Dále nelze nezmínit, že z informací o zemi původu žalobce nevypývá, že by mongolskému státnímu příslušníkovi v případě podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v cizí zemi hrozilo po návratu ze zahraničí mučení, ponižující zacházení či trest. V Mongolsku rovněž neprobíhá žádný ozbrojený

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

konflikt mající charakter totálního konfliktu, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Za totální konflikt je považován konflikt dosahující takové intenzity, kdy by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Mongolska byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Z dostupných zpráv však bylo zjištěno, že taková situace na území Mongolska rozhodně není.

15. Žalobce spatřoval důvod pro udělení mezinárodní ochrany zejména ve skutečnosti, že mu v případě jeho návratu do Mongolska hrozí vznik újmy v důsledku probíhajícího trestního řízení, za které mu hrozí trest odnětí svobody ve výměře 2 až 11 let, přičemž sám se trestného činu nedopustil, ale jeho kamarád byl již za tento čin odsouzen. K tomu soud konstatuje, že žalobce své tvrzení nijak nepodložil, a to ani rozhodnutím o zahájení trestního řízení ani rozsudkem, jímž byl jeho kamarád za trestný čin odsouzen, a kde by bylo rovněž uvedeno jeho jméno. Nicméně vzhledem ke skutečnosti, že žalobci by nehrozil trest smrti ani, jak soud dovodil výše, mučení či nelidské nebo ponižující zacházení, soud neshledal důvod, pro který by měl rozporovat informace o zemi původu zajištěné žalovaným, jež jsou součástí správního spisu. Na tomto místě soud podotýká, že v návaznosti na projednávaný případ považuje soud nashromážděné podklady za důvěryhodné a zcela objektivní.
16. K případné legalizaci pobytu žalobce na území České republiky soud považuje za potřebné zdůraznit, že výčet důvodů pro udělení azylu je taxativní. Právní úpravu pobytu cizinců na území České republiky obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, jehož institutů mohl a může žalobce nadále využít. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 01. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003-46, dovodil, že poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení k pobytu na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem o pobytu cizinců. Na tato rozhodnutí pak navazuje mj. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž je uvedeno, že: „[A]zylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“
17. Na předestřené závěru nemůže ničeho změnit ani tvrzení žalobce obsažené v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a následně znovu zopakované při pohovoru k dané žádosti, že v České republice má přítelkyni, se kterou čeká dítě (poznámka soudu: termín porodu byl stanoven na září 2019). S ohledem na uvedené skutečnosti je však nezbytné posoudit, zda rodinné vztahy žalobce na území České republiky mohou založit důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, a tedy zda skutečnost, že žalobce má na území české republiky přítelkyni a čekají spolu potomka, lze považovat za hrozbu vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.
18. Otázka toho, jaké situace mohou vytvářet rozpor s mezinárodními závazky České republiky ve smyslu § 14a odst. 1 písm. d) zákona o azylu, již byla řešena např. v rozsudku

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007-69 (dostupný na www.nssoud.cz), kde bylo, konstatováno: „Ve znění zákona o azylu před účinností novely č. 165/2006 Sb. by tak rozpor vycestování cizince s mezinárodními závazky vedl ke shledání překážky vycestování podle § 91 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nyní by tato skutečnost byla považována za vážnou újmu ve smyslu jeho § 14a odst. 2 písm. d). Z toho důvodu lze na tuto situaci aplikovat právní názory vyslovené tímto soudem ve vztahu k onomu dříve účinnému ustanovení § 91 zákona o azylu. Ten přitom k výkladu toho, co je možno chápat za rozpor s mezinárodními závazky ČR podle tohoto ustanovení, uvedl ve svém rozsudku ze dne 9. 5. 2006, sp. zn. 2 Azs 177/2005 (publ. na www.nssoud.cz), v reakci na argumentaci údajným porušením článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb., dále jen „Evropská úmluva“) rozdělením stěžovatelovy rodiny v případě jeho vycestování toto: „Není ani namístě zcela přeformulovávat a obcházet smysl institutu překážky vycestování poukazem na ustanovení § 91 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tedy na rozpor vydání žadatele o azyl s mezinárodními závazky. Tyto mezinárodní závazky totiž nemohou být jakékoliv povahy, ale musejí se vztahovat k samotné zásadě non-refoulement, tedy k objektivní hrozbě výše vyjmenovaných skutečností, a nemohou vykročit ze systematiky a smyslu tohoto ustanovení, jak navrhuje stěžovatel. Jistě by nebylo dostatečným důvodem pro shledání překážky vycestování například ani to, pokud by se žadatel o azyl během svého pobytu v ČR zabýval dovozem zboží z jiné členské země Evropské unie, takže jeho vypovězení do země původu by mohlo uškodit volnému pohybu zboží jako jednomu ze základních mezinárodních závazků ČR plynoucích z jejího členství v Evropské unii.“ Již z tohoto judikátu tak jednoznačně plyne, že rodinné vazby v České republice nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.

19. V tomto ohledu soud dále doplňuje, že judikatura správních soudů se otázkou možného porušení čl. 8 Úmluvy v případě vycestování žadatele o mezinárodní ochranu opakovaně zabývala. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71 (dostupného na www.nssoud.cz), uvedl, že je třeba rozlišovat důvody, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky České republiky bylo samotné vycestování cizince [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a § 179 zákona o pobytu cizinců], od důvodů, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo až případné vyhoštění tohoto cizince. Samotná nutnost vycestování cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany a za situace, kdy cizinci nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území České republiky, totiž tomuto cizinci neznemožňuje, aby si po návratu do země původu nepožádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území České republiky dle zákona o pobytu cizinců.
20. K námitce žalobce, že žalovaný mu přičetl k tíži, že o mezinárodní ochranu požádal, aby si zlegalizoval pobyt, ačkoliv v minulosti disponoval pracovním povolením, soud konstatuje, že si je vědom závěru, který učinil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 6. 2019, č. j. 8 Azs 27/2019-52, nicméně v rozsudku ze dne 29. 4. 2020, č. j. 5 Azs 275/2019-32 (dostupného na www.nssoud.cz) podle Nejvyššího správního soudu platí, že „Nejvyšší správní soud navíc nemohl přehlédnout, že stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu až poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění. Judikatura zdejšího soudu přitom zdůrazňuje, že o mezinárodní ochranu je nutno žádat bezprostředně poté, co k tomu má žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového (srov. rozsudek ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81). Případná prodleva mezi vstupem na území České republiky a podáním žádosti o mezinárodní ochranu může svědčit o účelovosti takovéto žádosti. Byť nelze účelovost postupu a priori předpokládat, v nyní projednávané věci stěžovatel sám výslovně uvedl, že si byl svého

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nelegálního pobytu vědom již v okamžiku odcizení cestovního pasu v roce 2017. Z tohoto důvodu si také obstaral padělané bulharské doklady, na Ukrajinu se totiž vrátit nechtěl. Vzhledem k době a situaci podání žádosti o mezinárodní ochranu lze mít za to, že určujícím důvodem jejího podání byla skutečně zejména snaha o legalizaci pobytu na území České republiky (resp. snaha o oddálení odjezdu), jak uvedl již žalovaný ve svém rozhodnutí, které aproboval krajský soud. Snaha směřující k legalizaci pobytu na území České republiky však v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu nepředstavuje důvod pro udělení mezinárodní ochrany; viz rozsudek ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 - 48, rozsudek ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005 - 53, či rozsudek ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 - 43.“ Podle Nejvyššího správního soudu je nutno o azyl žádat bezprostředně poté, co k tomu má žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. V projednávané věci ovšem žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 19. 4. 2019, tj. téměř pět let poté, co pobýval na území České republiky, přestože o trestním stíhání vedeném proti němu v zemi původu věděl již v okamžiku vstupu na území České republiky. Z tohoto důvodu proto nelze hovořit o tom, že by žalobce podal příslušnou žádost bezprostředně poté, co k tomu měl možnost. Nebyla-li žádost o mezinárodní ochranu podána bezprostředně po příjezdu do České republiky, nýbrž až poté, co žalobce pozbyl povolení k pobytu, a žalobce tak na území České republiky pobýval nelegálně, shoduje se soud v tomto ohledu s žalovaným, že podání takové žádosti zjevně svědčí o její účelovosti za účelem další legalizace pobytu žalobce na území České republiky.

21. Lze proto uzavřít, že se žalovaný nedopustil žádného pochybení, neboť na základě zjištěných skutečností nezjistil žádnou rozhodnou skutečnost, jež by odůvodňovala udělení azylu žalobci ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona o azylu. Žalovaný řádně posoudil jak osobní situaci žalobce, tak i stav v jeho zemi původu.
22. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.
23. Současně výrokem ad II. podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 1. 6. 2020

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)